अरुण

□सुमन पोखरेल

अव
के लेखौं र म ?

ती चराहरु पनि उडिसके
कनै नयाँ बास खोज्न,
नदीका नदी पानीहरु बगिसके मेरो छेवै छेउबाट
कुनै नयाँ अनिश्चित युग बोलाउन ।

लेक र बेंसीहरु
कुहिरो र पसिनाहरु
रंगीन नाचमा उत्सवहरुको
मग्न हुँदाहुँदै लोलाएर
नाच्दा - नाँच्दै सेलाएर
भौंतारिरहेछन् बाटो हराएर
कतै कुनै विरानो भूमिमा ।

तिनका स्वरहरु पनि मधुरा भइसके
ती समय बेला र उत्सवहरु पनि
टाढा कतै गइसके ।

च्याब्रु□□बिनायो र भ्याम्टाका धुनहरु पनि
मलिन मलिन भइसके ।

यहाँ
बगिरहेछ अरुण
भाग्दै गएका पानीको पछि पछि एकनासले ।

त्यसले हालेको सुस्केरा
अनवरत गुञ्जिरहेछ
प्रत्येक थोपा पानीलाई पछ्याउने
अर्को थोपा पानीको बगाइसँगै
थर्किएर वरिपरि, पाखाभरि ।

नियतिमा
यी पाखा र सुस्केराहरु एकदुई मात्र छैंनन्,
भित्ताबाट उक्किएका लिउनहरु
दुई चार नक्सा मात्र बनाँउदैंनन् ।

उक्किदै गएका लिउनहरु
धमिलिदै गएका कमेरा
साँगुरिदै गएका गोरेटाहरु
भत्किदै गएका चौताराहरु
बाँझिदैं गएका पाखाहरु
रसाउँदैं गएका आँखाहरु
कथा भनिरहेछन् लगातार ।

छामिरहेछ भीरको एउटा बुढो ढु□ा त्यो कथालाई
कतै त्यसको अन्त्य छ वा छैन भनेर ।

१११□बुद्ध विहार मार्ग
अलका बस्ती